

Med sit omfattende ændringsforslag ønsker mindretallet at påpege de svagheder, som er indeholdt i regeringens lovforslag.

Erfaringer såvel her fra landet som fra udlandet viser, at en neutral lovgivning om ligestilling ikke medfører en reel ligestilling. Således viser det sig, at ligeløn mellem mænd og kvinder ikke har fundet sin løsning til trods for en lovgivning herom i 1975 og til trods for, at flere overenskomster har bestemt herom.

Mindretallet har derfor en begrundet frygt for, at nærværende regeringsforslag vil medføre status quo i kvindernes kamp for ligestilling. Dette er imødegået med et ændringsforslag, som giver kvinderne en positiv særbehandling, og som indebærer, at diskriminering er forbudt, samt at bevisbyrden for eventuel diskriminering pålægges arbejdsgiverne.

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag.

Et *fjerde mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling ved 2. behandling.

Et *femte mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling ved 2. behandling.

Ændringsforslag

Af et *mindretal* (Ole Henriksen (SF), tiltrådt af et *andet mindretal* (Kurt Hansen (VS)):

Til teksten

1) *Teksten* (§§ 1-14) udgår og erstattes af følgende:

»§ 1. Diskriminering af kvinder er forbudt.

Stk. 2. Ved diskriminering forstås i denne lov handlinger, som stiller kvinder dårligere end mænd på grund af deres køn. Dette gælder såvel direkte som indirekte diskriminering, navnlig under henvisning til graviditet eller til ægteskabelig eller familiemæssig stilling. Ligeledes anses det som diskriminering, hvis en handling faktisk virker således, at kvinder på urimelig måde stilles dårligere end mænd.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse i det omfang, et tilsvarende forbud mod diskriminering følger af kollektiv overenskomst.

§ 2. For at forbedre kvindernes ligestilling og dermed fremme ligestillingen mellem kønnene påbyder arbejdsministeren efter indhentet udtalelse fra ligestillingsrådet og det ministerium, hvorunder spørgsmålet hører, særlige foranstaltninger og giver kvinderne særlige rettigheder.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan inden for nærmere afgrænsede områder bestemme, at afgørelse i henhold til stk. 1 træffes af den minister, hvorunder det pågældende område hører.

§ 3. Ingen arbejdsgiver må diskriminere kvinder ved ansættelse i stillinger. Dette gælder også ved forflytninger og forfremmelser.

§ 4. Ingen arbejdsgiver må diskriminere kvinder for så vidt angår adgang til erhvervsvejledning, erhvervsuddannelse, erhvervs-mæssig videreuddannelse og omskoling.

Stk. 2. Forbud mod diskrimination gælder også for enhver, der driver vejlednings- og uddannelsesvirksomhed som nævnt i stk. 1.

§ 5. Ingen arbejdsgiver må diskriminere kvinder for så vidt angår arbejdsvilkår. Dette gælder også ved afskedigelse.

§ 6. Forbud mod diskrimination gælder også for enhver, der fastsætter bestemmelser og træffer afgørelse om adgang til udøvelse af et selvstændigt erhverv. Dette gælder også enhver, der fastsætter bestemmelser og træffer afgørelse om erhvervsuddannelse m. v. og om vilkår for udøvelse af et sådant erhverv.

§ 7. Det må ikke ved annoncering angives, at der til ansættelse eller erhvervsuddannelse m. v. alene søges eller foretrakkes mænd, medmindre den pågældende stilling ifølge sin natur kun kan bestrides af mænd.

§ 8. Bestemmelser i aftaler og i virksomheders reglementer m. v., som er i strid med §§ 3-6 er ugyldige. Dette gælder også bestemmelser i vedtægter m. v. for selvstændige erhvervsdrivende.